

**GENERALNY INSPEKTOR
OCHRONY DANYCH
OSOBOWYCH**

dr Wojciech R. Wiewiórowski

Warszawa, dnia 22 czerwca 2012 r.

DOLiS/DEC-562/12

dot. [...]

DECYZJA

Na podstawie art. 105 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2000 r. Nr 98, poz. 1071 z późn. zm.) oraz art. 22 i art. 43 ust. 2 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (t.j.: Dz. U. z 2002 r. Nr 101, poz. 926 z późn. zm.) po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w sprawie skargi Pana M.M.J., na przetwarzanie jego danych osobowych przez Proboszcza Parafii [...] w W,

umarzam postępowanie.

Uzasadnienie

Do Biura Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych wpłynęła skarga Pana M.M.J., zwanego dalej również Skarżącym, na przetwarzanie jego danych osobowych przez Proboszcza Parafii [...] w W, zwanego dalej Proboszczem Parafii.

Skarżący zarzucił Proboszczowi Parafii, iż mimo złożenia przez niego oświadczenia woli o wystąpieniu z Kościoła Katolickiego wraz z wnioskiem o aktualizację jego danych osobowych z tego powodu oraz przesłanie dokumentu potwierdzającego wprowadzenie tych zmian, nie otrzymał od niego żadnego dokumentu. Wobec powyższego wniósł o „wydanie decyzji nakazującej proboszczowi ww. parafii umieszczenia w Księdze Chrztu (nr aktu [...], rok [...]) adnotacji o moim wystąpieniu z Kościoła rzymskokatolickiego z dniem 28.10.2011 oraz o nakazanie mu pisemnego poinformowania mnie o dokonaniu ww. adnotacji.”

W toku przeprowadzonego postępowania wyjaśniającego w niniejszej sprawie Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych, zwany dalej Generalnym Inspektorem, ustalił, co następuje.

1. Skarżący w piśmie z dnia [...] października 2011 r. skierowanym do Proboszcza Parafii oświadczył, iż cyt.: „na podstawie art. 60 kc, korzystając ze swoich praw zawartych w art. 2 pkt 2a Ustawy o gwarancjach wolności i sumienia (...) z dniem dzisiejszym występuję z Kościoła Katolickiego, tj. wycofuję zgodę na podleganie jego doktrynie (Katechizm) i prawu (Kodeks Prawa Kanonicznego). Oświadczam, że w oparciu o jej art. 2 pkt 5 nie zamierzam tej decyzji uzasadniać poza tym, że nie chcę do niego należeć. Informuję także, że rezygnuję z »czasu do namysłu« gdyż decyzję już podjąłem. Ponadto nie wyrażam zgody na przekazywanie moich danych osobowych osobom trzecim. Na podstawie art. 32 ust. 1 pkt 6 Ustawy o ochronie danych osobowych (...) proszę Księdza, jako administratora moich danych osobowych, o ich uaktualnienie w księdze chrztu (nr aktu: [...], rok: [...]), przez naniesienie adnotacji o treści »Dnia [...] października 2011 r. formalnym aktem wystąpił z Kościoła katolickiego« oraz o przesłanie jako potwierdzenia odpisu aktu chrztu z powyższym sprostowaniem.”
2. W piśmie z dnia [...] lutego 2012 r. Proboszcz Parafii wskazał Generalnemu Inspektorowi, iż Pan M.M.J. „nie posiada żadnego statusu w naszej parafii a jedynie jego akt chrztu znajduje się w księdze ochrzczonych z roku [...]. W/w otrzymał z parafii, na własne żądanie, odpis aktu chrztu [...]/potrzebny rzekomo do dokonania apostazji. Został wówczas poinformowany o procedurach wystąpienia z Kościoła, koniecznych do odnotowania tej decyzji w księgach parafialnych. (...) W świetle obowiązujących parafie przepisów adnotacja o apostazji może być dokonana tylko na mocy pisemnego polecenia z odnośnej Kurii. Przesłane bezpośrednio do proboszcza parafii »Oświadczenie woli« nie stanowi po temu wystarczającej podstawy.”

W tym stanie faktycznym Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych zważył, co następuje.

W niniejszej sprawie Skarżący przedmiotem swojej skargi uczynił zarzut nieprawidłowości w procesie przetwarzania jego danych osobowych przez Proboszcza Parafii, a dokładnie zaniechania wykonania ciążącego na nim, jako administratorze jego danych osobowych, obowiązku uaktualnienia jego danych osobowych. Generalny Inspektor działając na podstawie i w granicach kompetencji przyznanych mu ustawą z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (Dz. U. z 2002 r. Nr 101, poz. 926 z późn. zm.), zwaną dalej także ustawą, przeprowadził postępowanie wyjaśniające, w toku którego ustalił, iż dane osobowe Skarżącego figurują w księdze ochrzczonych w Parafii [...] w W.

Przepis art. 43 ust. 2 ustawy, stanowi, że w odniesieniu do zbiorów, o których mowa w ust. 1 pkt 1 i 3, oraz zbiorów, o których mowa w ust. 1 pkt 1a, przetwarzanych przez Agencję Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencję Wywiadu, Służbę Kontrwywiadu Wojskowego, Służbę Wywiadu Wojskowego oraz Centralne Biuro Antykorupcyjne, Generalnemu Inspektorowi nie przysługują uprawnienia określone w art. 12 pkt 2, art. 14 pkt 1 i 3 – 5 oraz art. 15 – 18. Artykuł 43 ust. 1 pkt 3 ustawy stanowi zaś, iż z obowiązku rejestracji zbioru danych zwolnieni są administratorzy danych dotyczących osób należących do kościoła lub innego związku wyznaniowego, o uregulowanej sytuacji prawnej, przetwarzanych na potrzeby tego kościoła lub związku wyznaniowego. Generalny Inspektor ma zatem

w stosunku do powyższych instytucji jedynie prawo kontroli zgodności przetwarzania danych z przepisami o ochronie danych osobowych, natomiast nie ma prawa wydawania wobec nich decyzji administracyjnych ani rozpatrywania skarg w sprawach wykonania przez nie przepisów o ochronie danych osobowych.

Kościół Rzymsko – Katolicki niewątpliwie należy do instytucji o uregulowanej sytuacji prawnej bowiem jest instytucją, której funkcjonowanie zostało unormowane w Konstytucji RP, w umowie międzynarodowej jaką jest Konkordat oraz w ustawach, nad którymi umowa międzynarodowa ma pierwszeństwo.

W szczególności wskazać należy na przepisy Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. (Dz. U. z 1997 r. Nr. 78, poz. 483 ze zm.), która w art. 25 stanowi, iż Kościoły i inne związki wyznaniowe są równouprawnione (art. 25 ust. 1). Władze publiczne w Rzeczypospolitej Polskiej zachowują bezstronność w sprawach przekonań religijnych, światopoglądowych i filozoficznych, zapewniając swobodę ich wyrażania w życiu publicznym (art. 25 ust 2). Stosunki między państwem a kościołami i innymi związkami wyznaniowymi są kształtowane na zasadach poszanowania ich autonomii oraz wzajemnej niezależności każdego w swoim zakresie, jak również współdziałania dla dobra człowieka i dobra wspólnego (art. 25 ust. 3). Stosunki między Rzeczpospolitą Polską a Kościołem Katolickim określają umowa międzynarodowa zawarta ze Stolicą Apostolską i ustawy (art. 25 ust. 4). Stosunki między Rzeczpospolitą Polską a innymi kościołami oraz związkami wyznaniowymi określają ustawy uchwalone na podstawie umów zawartych przez Radę Ministrów z ich właściwymi przedstawicielami (art. 25 ust. 5).

Ustawa z dnia 17 maja 1989 r. o stosunku Państwa do Kościoła Katolickiego w Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. z 1989 r. Nr 29, poz. 154 ze zm.) w przepisie art. 2 stanowi natomiast, iż Kościół rządzi się w swych sprawach własnym prawem, swobodnie wykonuje władzę duchowną i jurysdykcyjną oraz zarządza swoimi sprawami. Ustawa niniejsza określa zasady stosunku Państwa do Kościoła, w tym jego sytuację prawną i majątkową (art. 3 ust 1). W sprawach odnoszących się do Kościoła, nie uregulowanych niniejszą ustawą, stosuje się powszechnie obowiązujące przepisy prawa, o ile nie są sprzeczne z wynikającymi z niej zasadami (art. 3 ust. 2). Analiza powołanych powyżej przepisów prawa wskazuje, iż Kościół Katolicki oraz inne związki wyznaniowe o uregulowanej sytuacji prawnej w zakresie swojej działalności są niezależne i przy wykonywaniu władzy duchowej posługują się swoim wewnętrznym prawem.

W związku z treścią przepisu art. 43 ust. 2 ustawy, w niniejszej sprawie Generalny Inspektor nie może prowadzić postępowania wyjaśniającego ukierunkowanego na wydanie merytorycznej decyzji administracyjnej ani przeprowadzać czynności kontrolnych, z wyłączeniem prawa żądania złożenia pisemnych lub ustnych wyjaśnień oraz wzywania i przesłuchiwania osób w zakresie niezbędnym do ustalenia stanu faktycznego.

Ponieważ przepis art. 43 pkt 2 ustawy definitywnie pozbawia Generalnego Inspektora uprawnienia merytorycznego rozstrzygnięcia w przedmiocie zbiorów osób należących do kościoła lub innego związku wyznaniowego, a art. 104 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2000 r. Nr 98, poz. 1071 z późn. zm.), zwanej dalej Kpa, obliguje organ administracji publicznej do załatwienia sprawy przez wydanie decyzji, jedynym możliwym rozstrzygnięciem tej sprawy jest wydanie

decyzji umarzającej postępowanie na podstawie art. 105 § 1 Kpa. Stosownie do postanowień tego przepisu, gdy postępowanie z jakiegokolwiek przyczyny stało się bezprzedmiotowe, organ administracji wydaje decyzję o umorzeniu postępowania.

W tym stanie faktycznym i prawnym Generalny Inspektor rozstrzygnął, jak na wstępie.

Na podstawie art. 21 ust. 1 ustawy o ochronie danych osobowych w związku z art. 127 Kodeksu postępowania administracyjnego, stronie niezadowolonej z niniejszej decyzji przysługuje, w terminie 14 dni od dnia jej doręczenia, prawo złożenia do Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy (adres: Biuro Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych, ul. Stawki 2, 00 – 193 Warszawa).